

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2026 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie K.M

wniosków obrońcy skazanego oraz Prokuratora Okręgowego w Słupsku o
wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku
z dnia 11 czerwca 2024 r., sygn. akt VI Ka 366/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku
z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt II K 333/17,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**wstrzymać wobec skazanego K.M., syna W. i C. zd. K.,
urodzonego [...] r. w S. - wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w
Słupsku z dnia 11 czerwca 2024 r., sygn. akt VI Ka 366/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 10
września 2020 r., sygn. akt II K 333/17.**

UZASADNIENIE

Kasacje od powyższego wyroku Sądu odwoławczego wnieśli jego obrońca oraz na niekorzyść K.M. Prokurator Okręgowy w Słupsku. Niezależnie od innych zarzutów, obaj skarżący zarzucili rażące naruszenie przez Sąd odwoławczy art. 434 § 1 k.p.k. poprzez uchylenie rozstrzygnięcia Sądu I instancji zawartego w pkt. V wyroku, tj. dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania kary i nieorzeczenie ponownie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary jednostkowej pozbawienia

wolności w sytuacji, gdy wyrok Sądu I instancji nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego. W konkluzji obydwie skargi wnosiły o wstrzymanie wobec skazanego wykonania w/w orzeczenia.

Sąd Najwyższy stwierdził, że wnioski zasługiwały na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt II K 333/17, K.M. został skazany na łączną karę pozbawienia wolności w rozmiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono warunkowo na okres próby wynoszący 4 lata (pkt III i V wyroku). Apelacje od tego wyroku wnieśli tylko obrońca oskarżonego oraz osobiście oskarżony. Skarga na jego niekorzyść nie została wywiedziona. Po rozpoznaniu wniesionych apelacji Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok między innymi w ten sposób, że uchylił pkt V tego wyroku, a zatem rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania w/w kary. W tej sytuacji na skutek omyłki (co przyznaje Sąd II instancji), do wykonania wobec skazanego pozostałaby bezwzględna jednostkowa kara pozbawienia wolności w rozmiarze roku [wobec utrzymania w mocy rozstrzygnięcia z pkt II wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku], co – jak trafnie podnoszą obaj autorzy kasacji – rażąco narusza zakaz *reformationis in peius* określony w art. 434 § 1 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego tylko wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy. Zakazem tym objęte są zmiany na niekorzyść oskarżonego w jakimkolwiek zakresie, w relacji do wyroku wydanego wobec niego w pierwszej instancji. Tym bardziej zakaz ten nie zezwala na orzeczenie surowszej kary w stosunku do orzeczonej w sądzie pierwszej instancji w przypadku braku środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść oskarżonego.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Andrzej Stępka

[WB]

[a.ł.]

